

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Samlede digte

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Samlede digte", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 184. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staffeldt01val-shoot-idm139817915297168/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

- 5 Saa raaber jeg, imens sin Cycloide
I festlig ordnet Omgang, Toget slaer:
Jeg seer Opofrelsen med Krandsen skride
Og Taalmod, som nedsmiler i sit Saar;
Jeg seer Dig, Samvid, grumme Eumenide,
Dig, som i Pagt med Søvn og Drømme staaer:
Med hellig Gruen jeg Triumphen skuer,
Indtil i Østen Dagens Purpur luer.

Sonnetter

I Genierne

Før Sonnettets Genius kun leret
Gad Petrarchas spæde Veemodsqvad,
Han paa Liljekalkens Bredde sad,
Kiaelent klukkende i Aftenskiæret.

Som en Sylfe Dug, gad han fortæret
Elskovs Taarer paa et Rosenblad;
Jaget Sukkes Hob i ordøet Rad,
Bobler lig, af Elskovs Barn opgiæret.

Tidens Genius som herlig stæeg
Til Olympen, over Skyers Baner,
Ham i sin Forbiflugt saa formaner:

Følg mig du! Forlad din Børnelæg!
Hist du med Athenes Hjelmbusk spøge
Og at løfte hendes Spyd forsøge.

II
Ved Staden Wiens Beskuelse fra
Gallizinbierget

Over Wiens Steenkolossers Rader
Hvirvler Røgen af en antændt Skov;
Id og Lyst med Fod og Hiul og Hov
Sliber, pløier, knuser hiine Gader.

Jeg Aartusinde tilbageblader,
Da end ingen Folkehyrdes Lov
Ned fra Himlen steeg med Skrift og Plov
Til Danubens strøvfende Nomader.

Hvilket Dyb! Dets Maal Æoner er!
Maale paa Fuldkommenhedens Stige
Fleer vor Frastand fra Fornuftens Rige?

Frem i Tiden ligelangt jeg seer:
Dybt, som hiine for vort Blik undvige,
Sees vi engang af Daimoners Lige.

III
Den Troefaste

Venskab, Søvn og Elskov troeløs vender
Sig mod Lykken i dens Middagsstund;
Selv saa stor som hele Jordens Rund,
Hædernes Hymne Vennesuk ei kiender.

Milde Haab! Din Purpurnorgen brænder
Selv i Tungsinds og Erinders Lund;
Stjernebuen ligt, i Mørket kun
Skjønnest sig dit Himmelskiær antænder.

O hvor yndig, med en Engels Røst,
Ved en Krands af Natfioleer fager,
Hvidsker da til Taalmod hist din Trøst:

Hun til Modgangs Bue, uden Klager,
Øiet løfter og med jævnet Bryst
Stor som Niobe, hver Pæl modtager.

IV
Til min Genius

Naar du Vingen om min Isse slaer,
Løst ud af Tidens Kreds jeg springer,
Egenvaldes Tryllesepter svinger
Og ved Skiebne's brustne Urne staaer.

Hvad prophetisk reene Hierte spaaer
Og hvad Sagnets Æolsharpe klinger,
Meer end Sagn og Spaadom jeg fuldbringer
Rundt om mig til stolt indbildte Kaar.

Lad mig saa i evig Svimmel hænge!
Bind for evig under mine Fied
Tidens Bølger med Arions Strenge!

End indsvøb mig i Usynlighed,
At ei Guderne af Avind slænge
Torden i min skønn're Verden ned!

V
Tempelhallen
Ved Indfarten i Brentafloeden

Seitrende, i Økner, Sumper, Heder,
Orientens Ynka! du fremdrog,
Og med himmelsk Smil og Stemme slog
Tigern Vildhed ved din Fod i Kieder.

Sig, mon her Naturen sig bereder
Ater til Triumphvei for dit Løg?
Her hvor Kunsten ved sit Blomsteraag
Den paa Tankens Straalebaner leder.

Ja, din Tempelhalle reistes her!
Olmer sig til Pillerader stille,
Medens Fiodlasuren Tiljen er.

Festligt naae fra Pille ben til Pille
Druekieder; Efeus Væv som Tag
Over mig udlukker Dug og Dag.

VI
Ved en Amor af Mengs
I den charfyrtlige dresdenske Satolng
af Pastelstykker

Hvilken Vellyst brænder Guden il!
Kun Dione, ved Lyæos's Side
Moder blivende til en Charide,
Nynner den i Sukkemelodie.

Lyst, til hvis forgodende Magie
Skiebnen Nervers Dirren ei indvilde,
Kun som Drøm og Anelse tør glide
Fiern paa min Bevistheds Rand forbi.

Saa, Orpheussingne! saa du brændte
Da af Harmoniens Skjød du sprang
Og til Liv og Vellyst Chaos tændte.

Jordens Lyst din's Bi'ed' kun fuldendte
Da med Væsners Hær, ved Stjerneklang,
Hiin i Solens Straalekiede hang.

VII
Fredensriget

Fred paa Jorden og i Barmen Fred
Er den store, uopløste Gaade;
Enkelt Kraft og evig Almeenmaade,
Hvilken Kiede samler disse Led?

Mens jeg for mit Selv maae knæle ned,
Blodig Afgud, grusom Dyrker baade,
Vil Foræningsdriften herligt raade,
Strømmende hen over Selvheds Bred.

Ja! til *Formers* Fredenstrige iler
Denne Trang, som Jord og Tid forsmaaer,
Og med Al! i saligt Slægtskab staaer.

Hist en evig Afrodite smiler,
Og i Fred den indre Verden hviler
Medens Selvbestyring Harpen slaar.

VIII
Tilstaaelsen

Ufulgt, vovsomt, over Otd og Ting,
Tankeverdens Æronaut, jeg sveier;
Mængdens Trængsel under mig dreier
Lig en Myggeskye, i Leeg omkring.

Svimlende, ved Kiedens første Ring
Voldsomt jeg i Ligevægt mig veier,
Lig Cometen, som kun ikke skeier
Af sin Banes dristigt-skrevne Sving.

Skal jeg, tør jeg vove at udsukke
Hvad jeg bar i Tausheds Helligdom?
Giørne, ak! jeg gjørne vendte om.

Giørne jeg for Kiephest og for Dukke
Min utrættelige Kunstnerstav,
Ak! og selv mit Ideal bortgav.

IX
Erindring og Haab

Tidt jeg giennem Mundets Skyggerige
Sukker efter hvad jeg før besad,
Som om Aanden alt i Svaneqvad
Vilde til sit Fødeland bortvige.

Snart de Elskedes Phantomer stige
For mit Blik, i yndig malet Rad,
Dog blant dem, fra Tusciernes Stad¹⁾,
Skrider seirende Diones Lige.

¹⁾ Florens.

Sult paa Florents' Høie²⁾ leirer sig,
Arno's Bølge tuod sit Udspring triller
O Theresa! før jeg glemmer dig!

Slette, Berg og Hav fra dig mig skæller,
Derfor Døden blidt tilsmler mig
Mens i Himlen jeg dit Billed³⁾ stiller.

³⁾ De ere nemlig meget frugebare.

X
Til Marchesi¹⁾
Efter en blid Aria

Mandens Høihed i din Himmelsang
Idealsk med Møens Ynde stemmer,
Som tvetydigt Køn om Liber's Lemmer
Sig i yndig-blandet Omrids svang.

Hvert et Hierte Nag og Tvivl og Trang,
Overgivet til din Vellyd, glemmer:
Harmonie hvert indre Oprør tæmmer,
Skjøn som den der af din Barm udsvang.

Naar i Venskabs Favn Saldagno²⁾ hviler
Og hans Aand i Melodie bortiler,
Da det bæver gennem Væsners Rad:

¹⁾ Denne ypperligste blant alle nu levende Castrer, overgaaet alle sine Kunstbeslagtede i Touznes Stykke og Dybde. Hans Sang er derfor en idealsk Blending af Mandighed og Qvindelighed og kunde kaldes en akustisk Bacchus.

²⁾ Il Conte di Saldagno er en af Marchesi's hældigste menneske og musikalske Udførelser, seer i Slutningsscenen, hvor han opgiver sin Aand i Sang.

Ah! men Døden al sin Skræk bortsmiler,
Og hver Bævende henstammer gad
I Saldagnos søde Svaneqvad.

XI
Faklen

I Nattens Slør, af Taushed ledet, ned
Til Psyche Amor fra Olympen stiger,
Med navnløs Fryd hun til hans Barm sig smiger,
Med glæde-vogtende Uvidenhed.

Men Nysgjær snart om Rosenleets Bred
Forførende, lig Edens Slange, stiger:
For Lampens Skin den Hummelske bortviger
Og Blufærd's skønne Charis følger med.

Forgæves, Psyche! munde fuld du væder
Dit Leiested, i Savnets Enkeflor
Henstirrende paa Flugtens tomme Spor.

Saa flyg, uden Gienkomst, Hjertets Glæder,
Naar Videt med sin Fakkell blandt dem træder
Og gennemstraaler deres Slør og Giord.

XII
Ved Midnat

Sover, mens udfoldet Natten ruer
Over Luft og Jord og Ocean!
Sover, mens med Svøben ingen Khan,
Og med Tordnen ingen Lama kuert!

Under Fængslets skimmelfulde Buer,
Lænket Misdaad, sov paa Helveds Rand!
Sov, o strenge Straf, i Søvnens Land,
Mens selv Samvid Lasten ikke truer!

Modgangs Aand hist paa optegnet Blod
Slumrer ogsaa, Hævnens dorske Luer,
Misvæxets Meeldugurne ved sin Fod.

Ømme Moder lig som bøiet skuer
Sødt inddysset Spædes skyldfri Fred,
Seer paa Jorden milde Guddom ned.

Ax og Blomster

I Til Gallia

Stor i Stort vil du være, o Gallia! Dronning for Smaating?
Stor du kun var i Smaat, Terne for Syd og for Nord!
Ædlere, stiffe din Naboe Love og blomstrende Stater,
Du i Europas Haar flette den pryðende Krands.

II Til Britterne

Krigens Lynild omsoust, o Britter! mod Eder sig tænder,
Thi Neptun om jer Øe, slaer sin betryggende Favn:
Kun for den lavere Krig med Pål og med Skytte I ræddes,
Mens det larmende Torv, Kræmmere! Valpladsen er.